

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem, v právní věci

žalobce: **A. K.**, nar., st. příslušnost, v České republice
bytem,

zast. Mgr. Stanislavou Sládekovou, pracovnící Organizace pro pomoc
uprchlíkům,
z.s., se sídlem Kovářská 4, Praha 9,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační politiky, se
sídlím Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 01.11.2017, č.j. OAM-479/ZA-ZA11-ZA17-2017,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 01.11.2017, č.j. OAM-479/ZA-ZA11-ZA17-2017, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené tlumočnické I. Y., bytem Ž. 526, Ž., **se přiznává** odměna za tlumočnický úkon ve výši **2043,- Kč**, která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

2. Dne 13.06.2017 podal žalobce další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, ke které dne 16.06.2017 poskytl údaje, ve kterých uvedl, že je státním příslušníkem Turecké republiky (dále jen „Turecko“), kurdské národnosti, dorozumí se turecky, kurdsky, anglicky, částečně česky, učí se německy a je ateista. Dále uvedl, že je sympatizant politické strany HDP, není jejím členem, je rozvedený a děti nemá. Do České republiky se dostal v roce 2012 organizovaně letecky přes Srbsko. V ČR žádá aktuálně již počtvrté o azyl, přičemž poprvé mu azyl udělen nebyl a ve dvou dalších případech bylo řízení zastaveno. Ke zdravotnímu stavu konstatoval, že na tom není psychicky dobře, neboť se zde pět let snaží žít, pracuje, funguje a neustále mu chodí zamítnutí jeho pobytů. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu sdělil, že se v Turecku situace stále zhoršuje, proti Kurdům a sympatizantům HDP tam panuje nepřítel, každý den tam nesmyslně umírají lidé, proto je pro něj nebezpečné se tam vrátit. V Turecku bylo zatčeno 12 poslanců a mnoho starostů HDP, celkově asi 5000 členů. Žalobce neabsolvoval základní vojenskou službu, což by pro něj byl problém. Dále zmínil osobu A. A., kterému byla v ČR zamítnuta žádost o azyl, poslali jej do Turecka, kde byl zatčen a sedí ve vězení. Žalobce čeká to stejné. Několikrát byl na tureckém konzulátě podepisovat protest proti tomu, co se děje v Turecku, tím na sebe upozornil. Do Turecka se vrátit nemůže, chce žít v klidu jinde.

3. Dne 20.06.2017 obdržel žalovaný vyjádření žalobce k jeho žádosti, ve kterém měl za to, že by jeho žádost měla být znovu meritorně posouzena, protože situace v jeho zemi původu prodělala změny od jeho první žádosti a on se také účastnil demonstrací před ambasadou Turecka v Praze. Je turecký občan kurdské národnosti, který sympatizuje se stranou HDP.

4. Dne 17.10.2017 měl žalobce možnost seznámit se s poklady rozhodnutí, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání. Žalobce při této příležitosti pouze sdělil, že je zvláštní, že se v ČR nebere ohled na problém Kurdů, když v Rakousku je tomu naopak. Dále uvedl, že evropská organizace pro lidská práva má v systémech zaznamenané problémy jeho rodiny. Kdyby byl vrácen do Turecka, je 100% jistota, že bude uvězněn. Jeho bratrance, který v ČR žádal o azyl, se to stalo. Také žalobce protestoval před tureckou ambasadou tady

v Evropě. Dle svého vyjádření se žalobce do Turecka nevrátí, odjede do Rakouska a požádá tam o azyl, aby byl zase vrácen Dublinem zpět do ČR. Žalobce dále nenavrhл žádné podklady pro rozhodnutí ve věci a proti zdrojům informací nevyslovil žádné námitky. Nechtěl uvést žádné skutečnosti nebo nové informace, které by měl žalovaný vzít při posouzení jeho žádosti v úvahu.

5. V napadeném rozhodnutí žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci vycházel především z jeho výpovědí, a z informací týkajících se politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku, tj. z informace z ICS, rozhodné části první, druhé i třetí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu na území ČR, ze Zprávy o zemi původu – Turecku (EASO) z listopadu 2016, ze Zprávy o zemi původu – Turecko (ACR) z ledna 2017, z Informace Kanadské rady pro migraci a uprchlíky – Turecko, vojenská služba z ledna 2017 a z Informace OAMP, Turecko – Kurdové, ze září 2017.

6. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již čtvrtou v pořadí. Ohledně první žádosti vydal žalovaný rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, řízení o druhé žádosti žalobce bylo žalovaným zastaveno pro nepřijatelnost, řízení o třetí opakované žádosti bylo žalovaným zastaveno. Žalovaný posoudil důvody nové žádosti a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany, se závěrem, že žalovaný od roku 2012 celkem čtyřikrát požádal o mezinárodní ochranu z několika rozličných důvodů. V roce 2012 žalobce žádal z důvodu obavy jeho nástupu na základní vojenskou službu, dále pro své členství v politické straně BDP a jeho vstupu do organizace PKK. V roce 2015 k žádosti sdělil, že se v ČR oženil a pokusil se svůj pobyt zlegalizovat jinými prostředky, přičemž v případě návratu do Turecka mu hrozí vězení za nenastoupení na základní vojenskou službu a jeho manželka s ním do Turecka vycestovat nemůže. V roce 2017 uváděl, že v jeho zemi nastaly nové skutečnosti (zejména pokus o vojenský převrat z léta 2016), zopakoval už jednou uvedené důvody a připojil, že jej otec žijící v Turecku informoval, že ho doma hledá policie pro jeho sympatie s politickou stranou BDP. Žalovaný se všemi těmito žádostmi řádně zabýval a nepřistoupil k udělení mezinárodní ochrany. Žalobce poté vycestoval do Rakouska, kde požádal o mezinárodní ochranu, a byl vrácen do ČR v rámci dublinského řízení.

7. Žalovaný k situaci v Turecku a osobě žalobce uvedl, že se k tomuto vyjádřil již v usnesení o zastavení jeho třetí žádosti. Setrval na pozici, že žalobci v případě návratu do Turecka nehrozí nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy z důvodu situace po událostech z léta roku 2016. Žalobce nesdělil, že by byl napojen na hnutí duchovního vůdce G. a pokud došlo k zadržení osob v návaznosti na kurdskou otázku, šlo o vysoké představitele politické strany HDP. Žalobce je již pět let mimo vlast a nikdy v minulosti neuváděl, že by se jakkoliv výrazně angažoval na turecké politické scéně. Žalovanému přitom nebylo známo, že by tureckým občanům mělo po jejich návratu do vlasti hrozit nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy pro vyjadřování sympatií či nesympatií. Ani po prostudování aktuálních informací k tvrzené obavě z uvěznění pro nenastoupení na základní vojenskou službu žalovaný neshledal, že by žalobci pro tyto okolnosti mělo hrozit pronásledování či vážná újma. Žalovaný přiznal, že situace v Turecku prodělává rozličný vývoj, který nebyl pevně ustálen po dobu celého 20. století, a nejinak tomu je i

yní. Dle aktuálních zpráv však situace v Turecku nedosahuje rozměrů vnitřního ozbrojeného konfliktu, ani zde nedochází k pronásledování kurdské menšiny. Žalovaný připustil, že pro odmítnutí žalobce nastoupit k výkonu základní vojenské služby může být zatčen, žalovaný však neshledal okolnosti, proč by tato detence měla dosáhnout reálného nebezpečí vážné újmy.

8. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jeho odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. Žalovaný tedy konstatoval, že došlo k naplnění podmínek uvedených v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou shledal jako nepřijatelnou a řízení dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Obsah žaloby

9. Dle žalobce žalovaný porušil v předchozím řízení ustanovení § 3 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, dále ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a dále ustanovení § 25 odst. i) ve spojení s ustanovením § 10a písm. e) zákona o azylu, které nemělo být aplikováno, neboť nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, když žalobce od poslední žádosti v řízení uvedl nové skutečnosti.

10. Své žalobní body poté uplatnil následovně.

11. Žalobce měl předně za to, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení, neboť jeho žádost neměla být žalovaným posouzena jako nepřijatelná. Jednalo se již o čtvrtou žádost podanou žalobcem a byla to tedy další opakovaná žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, nikoliv „pouze“ opakovaná žádost. Z ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu vyplývá, že pokud cizinec podá další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, tedy třetí nebo další v pořadí, má žalovaný v zásadě dvě možnosti, a to řízení o této žádosti do 10 dnů usnesením zastavit nebo o ní znovu meritorně rozhodnout. V případě žalobce však žalovaný nepostupoval žádným z těchto způsobů a se čtvrtou žádostí zacházel jako s opakovanou. Pokud žalovaný nevydal usnesení o zastavení řízení ve lhůtě 10 dnů ode dne podání žádosti o mezinárodní ochranu, připravil se o možnost zastavení řízení a bylo jeho povinností meritorně posoudit žádost žalobce o mezinárodní ochranu. I tato skutečnost sama o sobě má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

12. Žalobce nicméně zpochybnil rovněž závěry žalovaného o nepřijatelnosti jeho nové žádosti o mezinárodní ochranu, neboť dle jeho názoru byla nesprávně posouzena otázka, zda žalobce v řízení o opakované žádosti uvedl nové skutečnosti, k čemuž odkázal na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 06.03.2012, č.j. 3

Azs 6/2011-96. V případě žalobce lze hovořit o takové zásadní změně situace v zemi jeho původu, která zakládá opodstatněnost nové žádosti o mezinárodní ochranu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je v tomto směru nedostatečné, pokud posouzení dané otázky bagatelizuje s tím, že politická situace v Turecku nebyla takřka nikdy stabilní. Nelze však ignorovat, že celková politická situace v Turecku prodělala za poslední období výrazné změny, které negativním způsobem ovlivnily demokratický řád turecké společnosti a mají dopad i na politické oponenty. Dne 15.07.2016 došlo v Turecku k neúspěšnému pokusu o státní převrat, což vedlo k hromadnému zatýkání osob označených za sympatizanty G. hnutí. Dle zprávy Parlamentního shromáždění Rady Evropy o fungování demokratických institucí v Turecku z dubna 2017 se situace osm měsíců po pokusu o převrat zhoršila a přijatá opatření jdou daleko za hranice toho, co je nezbytné a přiměřené. Nejenom poslanci, ale i stovky členů strany HDP, byli dle uvedené zprávy zatčeni. Současnou společensko-politickou situaci v Turecku lze označit za minimálně znepokojivou, a ačkoli standard ochrany lidských práv v Turecku skutečně nikdy nebyl příliš vysoký, od léta roku 2017 došlo v této oblasti k výraznému zhoršení. S ohledem na individuální okolnosti případu žalobce mohou tyto okolnosti mít přímý dopad na jeho hmotněprávní postavení v řízení o udělení mezinárodní ochrany. Ačkoliv žalobce nebyl členem žádné politické strany, byl sympatizantem strany HDP a účastnil se na demonstracích před tureckou ambasádou, čímž dal najevo svůj politický postoj.

13. Žalobce má rovněž informace o tom, že na něj byl v Turecku vydán zatykač, který má jeho rodina k dispozici a byl mu odeslán do ČR. Existenci zatykače přitom lze dle žalobce považovat za novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a zákona o azylu. Jedná se sice o skutečnost, o níž správní orgán při vydávání napadeného rozhodnutí neměl informaci, soud však má povinnost posuzovat skutkovou a právní stránku případu *ex nunc*. Žalobce přitom již v rámci řízení poukazoval na to, že mu v Turecku hrozí uvěznění, kterého se obává jak z důvodu vyhýbání se vojenské službě, tak z důvodu jeho politických aktivit. Dle názoru žalovaného však ani hrozba existujícího zatykače nemá relevanci pro udělení mezinárodní ochrany. Aktuální informace o Turecku však vypovídají o neustále se zhoršující situaci vězeňských podmínek, zejména po neúspěšném pokusu o státní převrat. Dle zprávy Human Rights Watch je oslabení záruk proti zneužívání v detenci, k němuž došlo v rámci nouzového stavu, doprovázeno nárůstem zpráv o mučení a špatném zacházení v policejní detenci (bití, svlékání zadržovaných osob, využívání dlouhodobě stresových poloh, výhrůžek znásilněním, zasahování do lékařských podmínek). Podobné zacházení hlásili v uplynulém roce i kurdští vězni na jihovýchodě země. Rovněž zpráva Amnesty International z roku 2017 poukazuje na to, že po pokusu o převrat došlo k nárůstu případů mučení a jiných forem špatného zacházení v policejní detenci, přičemž vyšetřování těchto obvinění nebylo účinné. Výrazné nedostatky ve vyšetřování obvinění ze špatného zacházení s vězni potvrzuje i zpráva Evropské komise za období od října 2015 do září 2016. V návaznosti na závěry mezinárodních organizací poukázal na špatné podmínky v tureckých věznicích.

14. Skutečnost, že žalobce by v případě jeho uvěznění mohl být vystaven podmínkám neslučitelným s článkem 3 Evropské úmluvy, přitom může mít vliv na udělení minimálně doplňkové ochrany. Žalovaný proto měl k posuzování nové žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany přistupovat s mnohem větší pečlivostí a obstarat si aktuální a přesné

informace o současné situaci v Turecku ve vztahu k jeho tvrzením. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že tuto povinnost nedodržel.

15. Žalobce přiznal, že předmětné skutečnosti nejspíš nevedou k jednoznačnému závěru, zda splňuje podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Je z nich však patrné, že situace v Turecku doznala takových zásadních změn, v důsledku kterých měla být nová žádost o udělení mezinárodní ochrany vyhodnocena jako přípustná a znovu meritorně posouzena.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný se v potřebném a dostatečném rozsahu zabýval jednotlivými důvody, pro něž žalobce svou čtvrtou žádost o mezinárodní ochranu podal. Shrnul dosavadní průběh a výsledky předchozích řízení, provedl porovnání dříve i nyní prezentovaných skutečností, pro něž žalobce o mezinárodní ochranu žádal. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce absentují nové skutečnosti ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu, jež by odůvodňovaly opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jeho odchodu z vlasti a obav z návratu do ní. V zájmu řádného posouzení situace v zemi původu si opatřil i dostatečně aktuální podkladové informace, s nimiž měl žalobce možnost se seznámit a vyjádřit se k nim, avšak k doplnění z jeho strany nedošlo. Pokud tak žalovanému nyní vytýká neaktuálnost do spisu zařazených zpráv, mohl tuto námitku vznést a doplnění podkladů realizovat již v době předcházející vydání napadeného rozhodnutí.

17. Situací v Turecku a jejím dopadům na osobu žalobce se žalovaný zabýval již v předchozím usnesení o zastavení řízení ze dne 20.02.2017. Obdobně neshledal jako novou skutečnost ani tvrzení o obavách z případného uvěznění žalobce pro nenastoupení základní vojenské služby, když i tato skutečnost byla žalobcem již v minulosti prezentována. Příslušné podkladové informace v souvislosti s namítanou celkovou změnou poměrů v Turecku nedokládají, že by zde mělo docházet k pronásledování kurdské menšiny, a ani situace nedosahuje rozměrů vnitřního ozbrojeného konfliktu.

18. K existenci zatykače, na který žalobce poukázal, žalovaný především uvedl, že tuto skutečnost nemohl v době vydání napadeného rozhodnutí zohlednit. Ani možnost případného postihu žalobce za odmítnutí nastoupit základní vojenskou službu nelze hodnotit jako základ pro důvodnost jeho obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy, jež by mu hrozila v případě návratu do vlasti.

IV. Replika žalobce

19. V přípisu ze dne 11.12.2017 učinil žalobce návrh na doplnění důkazů, a to dokumentů vydaných tureckým soudem, které dokládají, že v zemi jeho původu byl na něj vydaný zatykač kvůli jeho politické činnosti – příkaz k zatčení, doprovodný dopis k příkazu

k zatčení a dopis soudce krajského ředitelství bezpečnosti v Istanbulu, včetně jejich překladu do českého jazyka.

20. V replice ze dne 06.02.2018 žalobce uvedl, že nevyužití svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, neznamená, že nemůže tyto podklady zpochybňovat v řízení o správní žalobě. Ostatně je to žalovaný, kdo má povinnost zjišťovat stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce připustil, že žalovaný neměl během řízení faktickou možnost zohlednit existenci zatykače, neboť do dispozice žalobce se dostal teprve po vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce proto neměl možnost zatykač jako důkaz ve správním řízení předložit. Pokud by tuto možnost měl, využil by ji, jelikož se jedná o skutečnost svědčící v jeho prospěch. I přesto je však dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce ostatně v rámci správního řízení uváděl, že v případě jeho návratu do země původu bude uvězněn, avšak žalovaný tuto skutečnost vyhodnotil jako neopodstatněnou. Žalobcem předložený příkaz k zatčení svědčí o tom, že zjištěný skutkový stav není správný. Příkaz k zatčení se netýká odmítnutí nastoupit na základní vojenskou službu, nýbrž potvrzuje, že je proti žalobci v Turecku vedeno trestní stíhání za údajné spáchání trestných činů napomáhání nezákonné teroristické organizaci, účast na demonstraci za demokracii na náměstí T., propagaci ve prospěch teroristické organizace, vyvěšování plakátů bez povolení a kladení odporu bezpečnostním silám. Tato skutečnost je relevantní pro účely posouzení naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, neboť trestní stíhání žalobce odůvodněné jeho politickou aktivitou, může představovat pronásledování ve smyslu čl. 9 kvalifikační směrnice, resp. ustanovení § 2 odst. 4 zákona o azylu.

V.

Průběh ústního jednání

21. Na den 13.12.2018 bylo ve věci nařízeno ústní jednání, které však bylo odročeno.

22. Další jednání se konalo dne 28.3.2019.

23. Žalobce při jednání především uvedl, že od 13 do 18 let bojoval v Turecku za lidská práva, a to nejenom Kurdů, ale i homosexuálů, křesťanů, a dalších. V Turecku vyvěšoval plakáty. Turecko není demokratická země, prezident Erdogan je radikální islamista. Není ani povoleno se svobodně vyjadřovat. Rovněž měl od 18 let nastoupit základní vojenskou službu, což on nechce, neboť bude muset konat násilí. Posledních 7 let žije v ČR, pracuje, odvádí daně a není na ČR nijak závislý. Žalovaný pak při jednání především uvedl, že soud je vázán žalobním návrhem, a k novým skutečnostem po vydání napadeného rozhodnutí nelze přihlížet. Vyjdou-li najevo nové skutečnosti, pak je to důvodem pro novou žádost. V posuzovaném případě se jedná o opakovanou žádost, vždy byl neúspěšný, a to nejenom v řízení před správními orgány, ale i soudy.

23. Soud při jednání provedl dokazování: 1) Příkaz k zatčení ze dne 11.10.2012, 2) Doprovodný dopis k příkazu k zatčení a 3) Dopis soudce krajskému ředitelství bezpečnosti v Istanbulu.

24. **Z příkazu k zatčení** soud především zjistil, že příkaz k zatčení na žalobce byl vydán 5. Trestním soudem závažných trestných činů v Istanbulu dne 11.10.2012. Žalobce je obviněn z trestných činů napomáhání ilegální teroristické organizaci, účasti na demonstraci za demokracii na náměstí T., propagace teroristické organizace a vyvěšování plakátů, kladení odporu bezpečnostním silám. Trestná činnost se vztahuje na boj s terorismem dle zákona č. 3713, 7/2-3 a turecký trestní řád § 169 a 168. Žalobce byl zatčen za účelem provedení výslechu ve stádiu trestního stíhání. **Z doprovodného dopisu k příkazu zatčení**, který je adresován Vrchnímu státnímu zastupitelství v Istanbulu, Úřadu pro zatčení soud především zjistil, že v souvislosti s příkazem k zatčení je žádáno: a) provést zatčení, co nejdříve, b) pokud dojde k zatčení v Istanbulu pak předvést před 5. Trestní soud závažných zločinů. Dojde-li k zatčení mimo Istanbul, pak za účelem předvedení k nejbližšímu trestnímu soudu pro závažné zločiny, zajistit jeho obhajobu k tvrzením státního zastupitelství, po provedeném výslechu sepsat protokol o vzetí do vazby a tento odeslat na shora uvedený soud, a to ještě před datem 29.3.2017, na které bylo stanoveno soudí jednání. **Z dopisu adresovanému Krajskému ředitelství bezpečnosti v Istanbulu** pak soud především zjistil, že je požadováno, aby bylo, co v nejkratší době provedeno šetření ve věci obžalovaného žalobce. Do tohoto šetření jsou zahrnuti rodinní příslušníci 1. stupně, na jejichž adresách bude obžalovaný hledán. Po zjištění jeho místa pobytu bude zatčen, vyslechnut a za účelem dodání do vězení předveden před jejich soud.

VI.

Posouzení věci krajským soudem

25. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

26. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.

27. Přednostně se zdejší soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.

28. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26.02.1993, sp.zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně

provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

29. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21.12.2011, č.j. 2 As 85/2011-170 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11.04.2007, sp.zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb.n.u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17.12.2008, sp.zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20.06.1996, sp.zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26.06.1997, sp.zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

30. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména

tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.07.2005, č.j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29.07.2004, č.j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.11.2007, č.j. 1 Afs 53/2007-34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.01.2008, č.j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04.12.2003, č.j. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

31. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný), ostatně žalobce žádnou konkrétní argumentaci stran tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí v podané žalobě neuvedl.

32. Soud proto nemůže přisvědčit žalobci v jeho obecném odkazu na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má taktéž za to, že žalovaný srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je tak seznatelné, které otázky žalovaný považoval za rozhodné. Vzájemná souvislost jednotlivých úvah, jež v napadeném rozhodnutí vyslovil žalovaný, je zřetelná.

33. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.

34. Soud se dále zabýval posouzením žalobcem tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesplnění podmínek pro zastavení řízení v případě další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

35. Dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany. Dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí další opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní. Dle ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1. Dle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Dle ustanovení § 11a odst. 2 zákona o azylu není-li opakovaná žádost nepřijatelná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup. Dle ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma, ministerstvo řízení usnesením zastaví. Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy hlášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek. Dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

36. Soud považuje za vhodné uvést, že zákon o azylu mezi opakovanými žádostmi dříve nerozlišoval. Teprve od 18.12.2015 bylo zavedeno jejich členění na opakovanou žádost, tj. první z opakovaných žádostí, a po ní následující další opakované žádosti. U první opakované žádosti zákon o azylu počítá se stejným režimem, jako byl do 17.12.2015 u opakovaných žádostí obecně. Cizinec má možnost žádat o mezinárodní ochranu opakovaně, jeho žádost však bude nepřijatelná a řízení o ní zastaveno ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) ve spojení s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu, pokud neuvede nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nemohl uplatnit v předchozí žádosti, nebo pokud se situace v jeho zemi původu nezměnila takovým

způsobem, že by to mohlo opodstatněnost nové žádosti zakládat. Znění účinné od 18.12.2015 pro první opakovanou žádost výslovně počítá také se skutečnostmi nebo zjištěními, které se objevily, tedy nejen s těmi, které cizinec uvedl. Aktuální ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) odkazuje na ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Úprava vztahující se k další opakované žádosti je zcela nová. Rozhodování o ní se řídí ustanovením § 11a odst. 3 zákona o azylu, podle první žalovaný posuzuje, nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle ustanovení § 14a zákona o azylu důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování nebo že mu hrozí vážná újma. Pokud se tak domnívat nelze, řízení zastaví.

37. Pro projednávanou věc je podstatné, že bytí je odlišný text ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve znění účinném do 17.12.2015, ustanovení § 11a odst. 1 aktuálního znění zákona a také jeho ustanovení § 11a odst. 3, je z nich zřejmé, že se žalovaný při posuzování všech opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabývá stejnou otázkou – zda tu nejsou nové skutečnosti nebo zjištění, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Důvod rozlišování mezi první a další opakovanou žádostí tedy není v okruhu věcných problémů, které se při rozhodování o nich řeší. Spočívá v tom, že cizinci nadále nesvědčí postavení žadatele o mezinárodní ochranu ani práva a oprávnění s tím spojená (viz § 3d a § 87a zákona o azylu, srovnej také čl. 40 – 42 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, tzv. procedurální směrnice, čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, tzv. přijímací směrnice, a důvodovou zprávu k novele zákona o azylu provedené zákonem č. 314/2015 Sb.). Tato skutečnost však nemá na obsah rozhodnutí o zastavení řízení o opakované žádosti dle ustanovení § 10a odst. e) ve spojení s § 25 písm. i), jakož i rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti podle § 11a odst. 3 zákona o azylu vliv. Nejvyšší správní soud k tomuto v rozsudku ze dne 03.10.2017, č.j. 9 Azs 185/2017-38, dovodil, že: *„Na odůvodnění tohoto rozhodnutí (pozn. soudu: rozhodnutí o další opakované žádosti) je proto třeba klást nároky, které rozšířený senát zformuloval ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti dle dřívější právní úpravy. Ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.“*

38. Postup žalovaného, který o další opakované žádosti rozhodoval podle ustanovení zákona o azylu řešícího rozhodnutí o další žádosti, tedy nebyl správný. S ohledem na výše uvedené je však třeba zohlednit, že vytýkané pochybení žalovaného bylo čistě formální povahy, neboť z materiálního hlediska byla další opakovaná žádost žalobce o mezinárodní ochranu vypořádána sice jako žádost opakovaná, nicméně pro odůvodnění obou těchto rozhodnutí jsou stanovena shodná pravidla a jsou v nich posuzovány tytéž otázky. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí zhodnotil, že žalobce ve své žádosti neuvedl žádné relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, a v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany, je zřejmé, že posuzoval tytéž skutečnosti, které je nutné posoudit ve smyslu ustanovení § 11a odst. 3 zákona o azylu v případě další opakované žádosti. Soudu je

současně z jeho praxe známo, že žalovaný k opakovaným žádostem přistupuje s větší důkladností, nežli tomu je v případě dalších opakovaných žádostí. Vytýkaný postup žalovaného, byť formálně nesprávný, tak byl žalobci fakticky spíše ku prospěchu. Soud v tomto směru odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu v rozhodnutí ze dne 04.06.2009, č.j. 9 As 72/2008-69, kdy tento uvedl: „*Na druhou stranu však nelze konstatovat, že každé procesní pochybení správního orgánu, resp. podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, má bez dalšího za následek závěr o nezákonnosti rozhodnutí ve věci samé a tedy i o důvodnosti podané žaloby. Vždy je třeba zkoumat, zda to které porušení vede rovněž ke zkrácení subjektivních veřejných práv žalobce, k němuž může dojít nejenom porušením procesních práv účastníka řízení, ale též nesprávnou aplikací hmotněprávních předpisů.*“ Těto žalobní námitce proto zdejší soud nemohl vyhovět.

38. V souvislosti s otázkou samotného vyhodnocení další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu proto zdejší soud přistoupil k posouzení nových relevantních důkazů a skutečností z nich vyplývajících, jež žalobce v řízení před krajským soudem předložil (viz část V. jednání před soudem). Důkazy přitom žalobce předložil bez svého zavinění až po právní moci napadeného rozhodnutí, přičemž však mohou být relevantní pro možné udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. a), b) zákona o azylu či doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a), b) a c) zákona o azylu. Předložené důkazy mohou dle názoru soudu přisvědčovat obavám žalobce z návratu do vlasti stran jeho podpory strany HDP a účasti na demonstracích, což zmiňoval již ve svých předchozích žádostech o mezinárodní ochranu.

39. Soud se musel nejprve vypořádat s tím, že důkazy byly předloženy až po vydání napadeného rozhodnutí v průběhu řízení před soudem, tj. zhodnotit, zda je v daném případě nutné prolomit pravidlo vyplývající z ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s. (soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu). Soud k věci předně uvádí, že dle obecného pravidla soudy vychází při přezkumu správního rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání správního rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Z tohoto pravidla nicméně existují výjimky, a to zejména tehdy, kdy je uvedené procesní pravidlo prolomeno jinou právní normou, jež požívá aplikační přednosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011 - 131). Za právní normu s aplikační předností byly ve světle čl. 10 Ústavy označeny čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které je třeba v kontextu mezinárodní zásady *non-refoulement* vykládat tak, že stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu podléhající její jurisdikci újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila. Na základě této premisy Nejvyšší správní soud judikoval, že správní soudy jsou povinny prolomit § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet ke skutečnostem z hlediska mezinárodní ochrany (ve prospěch žadatele), které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, pokud by v konkrétním případě neshledaly dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu (srovnej citovaný rozsudek sp. zn. 5 Azs 3/2011).

Aplikační přednosti před § 75 odst. 1 s. ř. s. požívá též čl. 46 odst. 3 směrnice 2013/32/EU (dále „procedurální směrnice“), dle kterého členské státy zajistí, *aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně*, tj. v českých podmínkách v řízení o žalobě vedeném před krajským soudem. Česká republika uvedenou normu netransponovala do svého právního řádu, přestože tak měla podle čl. 51 odst. 1 procedurální směrnice učinit do 20. 7. 2015, a současně se jedná o normu dostatečně přesnou a bezpodmínečnou, tudíž má přímý účinek (srovnej rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 8. 2015, č. j. 45 Az 30/2014 - 57, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 10 Azs 194/2015 - 32). Lze tedy dospět k závěru, že je třeba při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházet ze skutkového stavu v době vydání napadeného rozsudku. Pokud by tedy v řízení vyšly najevo relevantní skutečnosti, které se sice udály až po vydání rozhodnutí žalovaného, ale před rozhodnutím zdejšího soudu, je soud je povinen je zohlednit.

40. S odkazem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu, vyplývající z jeho judikatury, dospěl krajský soud k závěru, že v daném případě je třeba prolomit ustanovení

§ 75 odst. 1 s.ř.s., neboť důkazy, které žalobce v řízení před soudem doložil na podporu svých tvrzení a vyslovených obav z návratu do vlasti, je třeba vyhodnotit a ověřit společně s novými aktuálními a objektivními informacemi ze země původu žalobce pro posouzení důvodů pro možné udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. a), b) zákona o azylu či doplňkové ochrany ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a), b), c) zákona o azylu. Žalovaný by měl vzít v úvahu mj. zprávy o zemi původu žalobce, které žalobce nabízel krajskému soudu v rámci podané správní žaloby.

41. Pokud se týká skutečností, které měl žalovaný k dispozici v době svého rozhodování, odkazuje soud na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 22.01.2004, č.j. 5 Azs 47/2003-48: *„V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“* Krajský soud po prostudování obsahu správního spisu konstatuje, že žalovaný nemohl k důkazům, jež byly nově uvedeny až v soudním řízení, logicky přihlídnout, nebyly-li ze strany žalobce uváděny již ve správním řízení. Zdejší soud však zcela souhlasí s posouzením žalovaného v napadeném rozhodnutí, že dostupné a tvrzené skutečnosti, jakož i na ně navázané aktuální podklady pro vydání rozhodnutí, ze kterých žalovaný vycházel v době svého rozhodování, skutečně nebyly relevantní pro udělení mezinárodní ochrany žalobci, a neshledal tedy, že by žalovaný v tomto směru překročil meze svého správního uvážení.

42. Krajský soud proto v souladu s ustanovením § 78 odst. 1 a odst. 4 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm správní orgán zhodnotí nové skutečnosti, které nastaly až po právní moci žalobou napadeného rozhodnutí, vyhodnotí důkazy, předložené žalobcem v řízení před soudem (příkaz k zatčení ze dne 11.10.2012, doprovodný dopis k příkazu k zatčení a dopis soudce krajskému ředitelství bezpečnosti v Istanbulu), zajistí aktuální informace o situaci v Turecku k ověření či vyvrácení obav žalobce na podkladě jím předložených důkazů (přičemž zohlední rovněž zprávy o aktuální situaci v Turecku, které žalobce uváděl v podané žalobě) a opětovně rozhodne o další opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 13.06.2017.

VII. Závěr a náklady řízení

43. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto podle ustanovení § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku (ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s.).

44. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl výrokem II. dle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, žádné náklady řízení nevznikly.

45. Ve smyslu ustanovení § 58 odst. 2 s.ř.s. krajský soud rozhodl ve výroku III. tohoto rozsudku o odměně tlumočnice ustanovené usnesením zdejšího soudu ze dne 22.11.2018, č.j. 32 Az 16/2017-47. Soudem ustanovenému tlumočnickovi tedy soud přiznal odměnu za tlumočení a náhradu cestovních a jiných výdajů v celkové výši 2043 Kč. Náklady vynaložené na tlumočné platí stát (§ 59 odst. 2 s.ř.s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

V Brně dne 28. března 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.